

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σκολαρίκη Μαρία (μαθήτρια της Β' Γυμνασίου)

Άλλη μια μίζερη μέρα ξημέρωσε. Συνηθισμένη, όπως όλες αυτές που περνούν, χωρίς νόημα και εξήγηση. Ο ουρανός συννεφιασμένος και η μυρωδιά της βροχής έντονη. Λονδίνο είναι αυτό, τι περιμένει κανείς ... Μετά από λίγα λεπτά ξύπνιος, πήρα την απόφαση να σηκωθώ. Πλύθηκα, ετοιμάστηκα για τη δουλειά και κάθισα για όση ώρα μου απέμεινε στο τραπεζάκι του μικρού σκοτεινού διαμερίσματός μου. Καθισμένος σκεφτόμουν...Σκεφτόμουν την ταλαιπωρία που θα υπήρχε άλλη μια μέρα στο γραφείο μου. Τον κόσμο που θα μπαινόβγαينه. Ο κάθε άνθρωπος διαφορετικός, με τον δικό του χαρακτήρα. Όλοι με ένα χαμόγελο στα χείλη. Πού τη βρίσκουν τη χαρά; Σηκώθηκα απότομα, συγχυσμένος με τις σκέψεις μου, φόρεσα το παλτό μου και διαπέρασα τη στενή πόρτα του σπιτιού μου.

Κατεβαίνοντας τις σκάλες, με χαιρέτησε η κυρία Μπεατρίς και μου ευχήθηκε καλή δουλειά. Ενοχλητική όπως πάντα! Ευτυχώς, κατάφερα να ξεφύγω με δικαιολογία τη βιασύνη μου. Μόλις βγήκα στον δρόμο, για να μπω στο αυτοκίνητό μου, έμεινα έκπληκτος. Το μόνο μέσο διευκόλυνσης έλειπε. Μου το έκλεψαν σίγουρα. Αλλά τι να κάνω; Χαμήλωσα το βλέμμα μου και χωρίς λόγια συνέχισα την πορεία μου με τα πόδια. Η ώρα κόντευε εννιά κι εγώ ακόμα στον δρόμο. Το αφεντικό μου θα μού φώναζε σίγουρα. Αλλά τι μπορώ να κάνω; Θα το υποστώ και αυτό. Πού θα πάει; Δεν θα τελειώσει ποτέ αυτή η μέρα; Δεν θα περάσει όπως όλες οι άλλες;

Το αφεντικό μου ποτέ δεν αστειευόταν. Πάντα αυστηρός. Ο Τζον Ρίτσαρντ, ο αγέλαστος, όπως τον αποκαλούσαν όλοι. Αλήθεια, αναρωτιέμαι ώρες - ώρες πού τη βρίσκει την όρεξη της σοβαρότητας. Όλοι οι άνθρωποι περίεργοι ή χαρούμενοι ή σοβαροί. Ή μπορεί και... μόνοι. Σαν εμένα, που ζω χωρίς παρέα και νόημα.

Τη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στην είσοδο του γραφείου μου, μετάνιωσα την ώρα που το έκανα. Ήταν σοβαρός, αμίλητος, με ένα βλέμμα επιβλητικό να με κοιτάει κατάματα. Κουράστηκα όλο τα ίδια και τα ίδια. Πήρα την απόφαση να μιλήσω πρώτος μήπως και σωπάσει η σιωπή!

-Καλημέρα αφεντικό, είπα με ένα ύφος ντροπής και βαρεμάρας, ταυτόχρονα.

-Γεια σου Ουίλιαμ. Βλέπω έχεις αργήσει ... Αλλά δεν πειράζει ... Σήμερα έχω τα κέφια μου. Όπως καταλαβαίνεις, και από την έκφραση μου, έχω πολύ καλά νέα για σένα και την τράπεζα αν και γνωρίζω πως δεν θα ενθουσιαστείς.

-Καλά, καταλάβατε.

-Μη με διακόπτεις, σε παρακαλώ πολύ. Όπως έλεγα, έχω καλά νέα. Η τράπεζά μας έχει φτάσει στα ύψη. Τα κέρδη αυξάνονται όλο και περισσότερο. Μία άλλη τράπεζα ζήτησε τη συνεργασία μας και χρειαζόμαστε έναν εκπρόσωπο.

-Μα, εγώ δεν είμαι ο κατάλληλος. Έχω τόσες ώρες δουλειά κάθε μέρα. Γιατί εγώ; ρώτησα.

-Δεν έχει μα! Είσαι ένας από τους καλύτερους εργαζόμενους. Το μόνο που σου επιτρέπω είναι να δεχτείς τη συνεργασία.

-Έστω, αναφέρετέ μου πρώτα την πρόταση.

-Θέλω εσύ και η δεσποινίς Αλίς Τράους, που θα συνεργαστείς να καταφέρετε να αυξήσετε τα έσοδα και των δύο τραπεζών μέσα σε έξι εβδομάδες κατά εβδομήντα τοις εκατό. Αν το κάνετε αυτό, θα δεχτώ τη συνεργασία και θα μειωθούν οι ώρες εργασίας σας. Δέχεσαι;

-Κύριε Ρίτσαρντ, αυτό που μου...

-Δεν υπάρχει αντίρρηση. Δέχεσαι την προσφορά μου. Με διέκοψε και με κοίταξε με ένα αυστηρό βλέμμα.

-Δέχομαι, ξεστόμισα σιγανά.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σκολαρίκη Μαρία (μαθήτρια της Β' Γυμνασίου)

Τι αδικία που υπάρχει στη ζωή! Όλες τις αγγαρείες σε μένα! Λες και άλλοι υπάλληλοι δεν υπάρχουν. Λες και είμαι ο μόνος στη τράπεζα. Έλεος ! Δεν έπρεπε να δεχτώ. Αλλά θα με έδιωχνε. Ήμουν σίγουρος. Πλέον δεν με ... Οι σκέψεις μου σταμάτησαν, όταν το αφεντικό μου διέταξε την κοπέλα που θα συνεργαζόμουν να εισέλθει στον χώρο.

-Αλίσ Τράους. Χάρηκα. Εσύ πρέπει να είσαι ο Ουίλιαμ Τράβις που θα συνεργαστούμε, είπε κι ένα πλατύ χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό της.

Πρώτη φορά ένιωθα έτσι. Δεν είχα ξαναδεί παρόμοιο χαμόγελο μέσα σε όλα που έχω αντικρίσει. Τόσο πλατύ. Τόσο φωτεινό. Να καταλήγει σε λακάκια ωραία, τα οποία σχηματίζονταν στα ροδαλά μάγουλά της. Τα μάτια της πράσινα, θύμιζαν το δάσος, την άνοιξη. Μέσα στα μάτια της όλο το φως του κόσμου. Στους ώμους της έπεφταν τα μακριά μαλλιά της, σαν μετάξι. Η κοπέλα ήταν ψηλή και αδύνατη. Φορούσε ένα φόρεμα καφετί, που τόσο της πήγαινε.

-Ναι, ο ίδιος. Χαίρομαι που σε γνωρίζω, ξεστόμισα με δισταγμό, σαστισμένος από τα μάτια της.

-Λοιπόν, εγώ προτείνω να πάμε για μια βόλτα μετά τη δουλειά, για να συζητήσουμε το θέμα της τράπεζας. Τι λες ;

-Εεε... Φυσικά ! Γιατί όχι; είπα κι ένιωσα όλο το σώμα μου να ανατριχιάζει.

Μετά τις βάρδιές μας συναντηθήκαμε σε ένα καφέ απέναντι από το Μπιγκ Μπεν. Μιλούσαμε ώρες. Μου εξήγησε τι συμβαίνει στη ζωή της, για την οικογένειά της, τα ταξίδια που είχε κάνει. Λάτρευε από πάντα τα ταξίδια. Είχε επισκεφθεί όλη την Ευρώπη και κάποιες χώρες της Ασίας. Μου μιλούσε για τους φίλους της, την παιδική και εφηβική της ηλικία. Πόσο λάτρευε τη ζωή ! Γεμάτη περιπέτεια.

-Εσύ; με ρώτησε.

Τι να απαντούσα; Δεν ήξερα πώς να της το πω. Τελικά απλά και ήρεμα της εξήγησα.

- Εγώ δεν έχω κανέναν. Από μικρό όλοι με απέφευγαν. Η ζωή μου πάει στραβά και κανείς δεν με συμπαθεί. Θεωρώ πως δεν υπάρχει νόημα να ζούμε.

Η Αλίσ με κοίταξε και αντί να συμφωνήσει μου αντιμίλησε. Με όμορφο τρόπο όμως. Πώς γίνεται να υπάρχει τόση καλοσύνη μέσα της; Πώς καταφέρνει μέχρι και στην αντιλογία να ακούγεται ευγενική; Κι εγώ... Πρώτη φορά σκέφτομαι έτσι για κάποιον. Τι μου συνέβη άραγε;

-Η ζωή μας όχι μόνο έχει νόημα, αλλά πρέπει κάθε μέρα να την ζούμε σαν τελευταία. Κάθε στιγμή είναι πολύτιμη και μοναδική για όλους μας. Με τα καλά και με τα στραβά της.

Μέσα από τα λόγια της Αλίσ ένιωσα άλλος άνθρωπος. Λες να έχει δίκιο; Λες πραγματικά να υπάρχει κάποιο νόημα να ζεις; Τα έλεγε όλα τόσο ωραία που φαινόταν αληθινά. Θα δώσω μια ευκαιρία στον εαυτό μου να πιστέψει στη ζωή! Λόγω της Αλίσ. Την κοπέλα που γνώρισα και νιώθω πως θα με αλλάξει. Αυτή που μου έδωσε ελπίδα για να ζω.

Περνούσαν οι μέρες. Η Αλίσ και εγώ βρισκόμασταν καθημερινά στο συνηθισμένο κλασικό καφέ. Συζητούσαμε τα θέματα των τραπεζών αλλά και τις περιπέτειες που ζήσαμε, τα μέρη που θέλουμε να επισκεφτούμε και κυρίως για το νόημα της ζωής. Η δουλειά που μας είχαν αναθέσει πήγαινε πολύ καλά. Είχε μείνει μόνο μία εβδομάδα. Εμείς καταφέραμε να αυξήσουμε την οικονομία κατά εξήντα πέντε τοις εκατό. Έμεινε λίγο ακόμα. Στρωθήκαμε στη δουλειά και με πείσμα, επιμονή και υπομονή το πέντε τοις εκατό καλύφθηκε.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σκολαρίκη Μαρία (μαθήτρια της Β' Γυμνασίου)

Όλα κυλούσαν ήρεμα, ώσπου τη νύχτα πριν ανακοινώσουμε τα νέα στο αφεντικό μου, η μία από τις δύο τράπεζες πτώχευσε. Χάσανε την εργασία τους πολλά άτομα. Ανάμεσά τους έμεινε άνεργη και η Αλίσ. Την ημέρα, μετά από αυτό το τραγικό γεγονός, συναντήθηκα με την αγαπημένη μου συνεργάτιδα. Την είχε καταβάλει μεγάλη λύπη. Δάκρυα κυλούσαν από τα όμορφα μάτια της. Εγώ που συνήθως ένιωθα ανίκανος και χωρίς ελπίδα, γέμισα αισιοδοξία.

- Όλα θα πάνε καλά. Μην αγγχώνεσαι Αλίσ μου. Εσύ με έμαθες να ζω με χαρά και αισιοδοξία. Εσύ μου δίδαξες την αξία της προσπάθειας χωρίς άγχος και στενοχώρια. Θα παρατήσω τη δουλειά μου. Πάμε να ξεφύγουμε από την καθημερινή δύσκολη ρουτίνα. Να ανοίξουμε μαζί ένα μαγαζάκι σαν αυτά που επισκέφτηκες στα ταξίδια σου. Να το γεμίσουμε χαρά.

Δεν πίστευα στα λόγια μου. Ποτέ ξανά δεν είχα σκεφτεί να παρατήσω τη δουλειά μου. Αλλά αυτή τη φορά ήμουν σίγουρος πως η επιλογή μου ήταν η σωστή.

-Αλήθεια το λες; Θα το κάνεις αυτό για μένα; Ουίλιαμ, είσαι ο καλύτερος άνθρωπος που έχω γνωρίσει. Συμφωνώ με την ιδέα σου, είπε και με αγκάλιασε τόσο σφιχτά όσο κανένας άλλος ποτέ.

Το σχέδιο που σκέφτηκα το κάναμε πραγματικότητα. Ανοίξαμε το μαγαζί. Μάλιστα εγώ και η Αλίσ, μετά από δύο χρόνια, αποφασίσαμε να μείνουμε παρέα σε ένα ευρύχωρο όμορφο σπίτι με μεγάλη αυλή και πολλά παράθυρα. Η ζωή μου πλέον είχε νόημα. Ήμουν, επιτέλους, χαρούμενος και ευτυχισμένος. Ζούσα με την κοπέλα που αγαπούσα και με μετέτρεψε σε άλλον άνθρωπο.

Η λιτή και ευδιάθετη ζωή μας άλλαξε όταν μάθαμε πως η Αλίσ είχε διαγνωστεί με καρκίνο. Δεν θα άντεχε για πολύ καιρό ακόμα. Έξι μήνες της έχουν απομείνει. Χωρίς να το περιμένω η Αλίσ μου χάρηκε! Πίστεψε πως έτσι θα μπορούσε να ζήσει κάθε μέρα ως τελευταία. Προσπάθησα να καταπολεμήσω τον πόνο μου και να τη συνοδεύσω στις τελευταίες της εμπειρίες.

Ο χρόνος έφτασε στο τέλος του. Έχασα την Αλίσ μου από δίπλα μου, όμως δεν θα καθεί ποτέ από τη μνήμη μου. Έφυγε με το πλατύ, φωτεινό χαμόγελο με τα λακάκια στα ροδαλά μάγουλά της. Μετά από αυτή την απώλεια, δεν στενοχωρήθηκα. Ήξερα πως, αν έχω ελπίδα, θα είναι χαρούμενη ψυχή της. Βοήθησα ανθρώπους που είχαν προβλήματα, έγινα εθελοντής, καλημέριζα όλον τον κόσμο κάθε πρωί, έκανα πολλά ταξίδια και έζησα περιπέτειες. Κάθε φορά σκεφτόμουν το χαμόγελο της αγαπητής συνεργάτιδάς μου, καταλαβαίνοντας πως η ζωή έχει νόημα, και μάλιστα μεγάλο, όταν με πείσμα προσπαθείς να πετύχεις στους στόχους σου και να ζήσεις εμπειρίες. Το νόημα της ζωής είναι να τη ζεις!